

EL LLENGUATGE

La serralada

Es ben evident que el mot «cordillera», malgrat que pot aparèixer com un derivat de *cordill*, és un castellanisme inacceptable, segurament introduït en la nostra llengua a través dels manuals geogràfics escolars. El trobem encara usat pels escriptors anteriors a l'obra de depuració del nostre lèxic duta a terme per Fabra, com és ara Verdguer i Maragall, dels quals recull citacions el Diccionari Alcover-Moll, però ja no figura inclòs a cap dels repertoris lexicogràfics posteriors. I si Coromines l'inclou al seu Diccionari etimològic, en curs de publicació, és justament per indicar la seva condició de «castellanisme a rebutjar, per *serralada*».

Vet aquí el terme, doncs, a què cal recórrer decididament per a expressar el mateix concepte que en castellà és habitualment expressat per mitjà del mot «cordillera»: *serralada*. Fins ara, alguns diccionaris d'equivalències i vocabularis de barbarismes han manifestat una certa vacil·lació quant a la determinació de l'equivalent català exacte d'aquell mot del castellà, segurament com a conseqüència de la definició massa restringida que en feia el

diccionari Fabra, «cadena de muntanyes», idèntica a la que proposa per a *serra* (com a terme orogràfic), i també, potser de la sinonímia impròpia que estableix entre *serralada* i *carena* en l'article corresponent a aquest darrer mot. Però la definició del Diccionari Fabra del mot *serralada* ja ha estat degudament modificada per acord de la Secció Filològica de l'Institut (en la llista d'addicions i modificacions publicada al Butlletí d'Omnium Cultural de gener de 1976), encara que sigui amb el simple afegit d'un adjectiu, que dona, però, a la definició del mot el valor que li correspon: «cadena grossa de muntanyes». I, encara, posteriorment, la definició més completa —enciclopèdica, és clar— que fa del terme *serralada* la Gran Enciclopèdia Catalana, que hi dedica un article de més de cinquanta línies, ha de contribuir decisivament a imposar aquest mot com a substitució exclusiva de «cordillera», i a l'eliminació decisiva d'aquest terme impropis. No solament la definició, sinó el seu ús normal en tota la part geogràfica de l'obra, així com el fet d'haver-se adoptat com a element inicial de dos topònims importants: la Serralada Litoral Catalana i la Serralada Pre-litoral Catalana. Albert Jané